

EEN GEHEIME PLEK

Dit programma is goed te combineren met de handtekeningactie van de Raad van Kerken op pagina 32.

Werkvorm

Kijkdoos maken

Nodig: schoenendozen, goede lijm, scharen, gekleurd papier, gekleurd karton, tijdschriften, potloden, stiften, restjes stof en wol, plakband, doorzichtig (vlieger)papier voor bovenop de doos.

Vorbereiding: schoenendozen verzamelen, of de kinderen zelf van tevoren een doos laten meenemen.

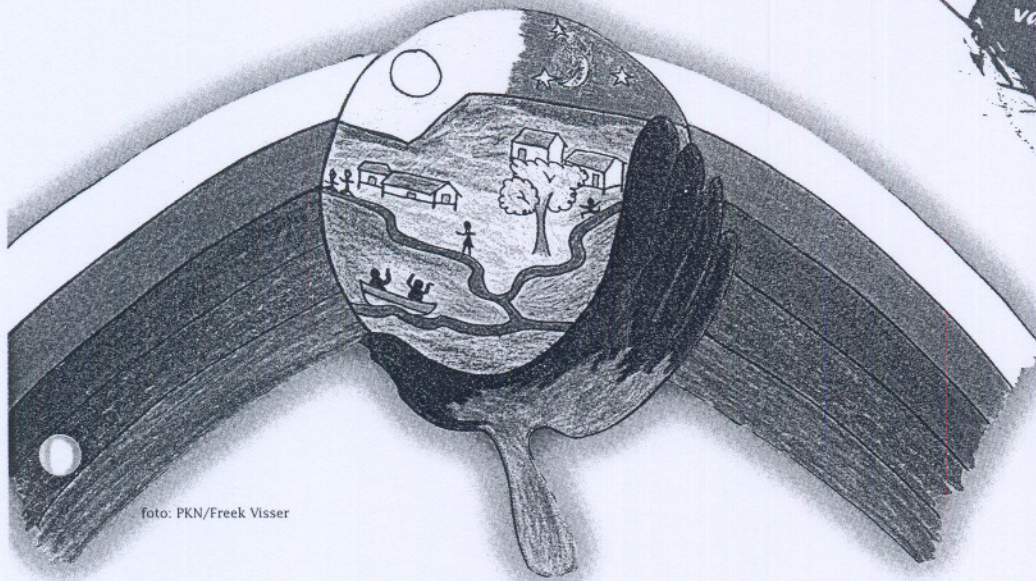

foto: PKN/Freek Visser

Tegelijk met deze Kiosk ontvang je het boekje *Een geheime plek*. Dit boekje gaat over de betekenis van begrippen zoals vluchteling en asielzoeker. Het is heel geschikt om voor te lezen tijdens een bijeenkomst. Aan de hand van een vrolijk verhaal ontdekken kinderen zelf iets van wat het betekent vluchteling te zijn.

8-10

DROMEN IN BEELD

Verhaal

Ga in een kring zitten en begin een gesprek over dromen. Wat zouden de kinderen heel graag willen? Heeft iemand wel eens meegemaakt dat hij iets heel graag wilde en dat het op een mooie dag opeens gebeurde? Hoe voelde dat?

Lees het verhaal 'Een geheime plek' voor in de kring. Op elke

pagina staat weinig tekst en een grote tekening. Lees steeds een pagina en laat dan de illustratie zien door het boek omhoog te houden. Praat even na over het verhaal. Zijn er kinderen die iets persoonlijks herkennen in dit verhaal? Waar gaat 't verhaal over, voor jullie? Heeft iemand een vriend of vriendin die uit een ander land komt, of wiens familie uit een ander land komt? Kent iemand een vluchteling?

In het verhaal komen heel wat thema's naar voren: vriendschap, verdraagzaamheid, dromen van een betere wereld, het belang van familie... Over deze beelden maken we een kijkdoos.

Laat bijvoorbeeld zien hoe vriendschap er (voor jou) uit ziet. Wat voor beeld heb je erbij? In welke omgeving staat dat beeld? Of maak een kijkdoos waarin te zien is hoe de wereld eruit ziet als iedereen in vriendschap leeft met elkaar. Dat kan een stad zijn, of een land, een buurt, of iets anders. Of maak een kijkdoos van een droom (van jou) en hoe die werkelijkheid wordt, met hulp van je vrienden.

Een kijkdoos vertelt een verhaal. Laat de kinderen hun verhaal vertellen aan elkaar. En vraag ze om hun kijkdoos aan zoveel mogelijk mensen te laten zien. Je kunt dit combineren met de handtekeninglijst voor een humaner vluchtelingenbeleid (zie pagina 32): in de kijkdoos kijken, naar het verhaal luisteren, daarna een handtekening zetten.

Een geheime plek

Een uitgave van Kerkinactie in samenwerking met het Jeugdwerk van de PKN. Prijs: € 2,50. Bestellen via brochureverkoop@pkn.nl of telefonisch: (030) 880 17 24.

De teksten en illustraties van 'Een geheime plek' zijn gebaseerd op de uitgave 'A secret place' van de Middle East Council of Churches in Libanon. Henk Bosch vertaalde en herschreef het verhaal, samen met zijn dochter Ilja (9). Hun gesprekken over welke groepen mensen er in Nederland wonen, vormen de achtergrond van de vertaling. Daarbij is het hele verhaal in een Nederlandse context geplaatst. Een prachtig boekje om aan kinderen cadeau te geven.

11-16

VERSCHEURDE FAMILIE, VERSCHEURD LEVEN

Verhaal

Lees de onderstaande brief voor in de groep, of laat hem voorlezen door een van de jongeren.

Hoi! Ik heet Roderick Ngongo en ik kom uit Angola. Ik ga jullie een raar en verwarrend verhaal vertellen. Jammer genoeg is 't echt gebeurd, en gebeurt het nog steeds...

Dertien jaar geleden, in 1993, kwam ik met mijn moeder, vader, één broertje en twee zusjes naar Nederland. Ik was toen dertien jaar. Eerst leefden we in een opvangcentrum voor asielzoekers. En na een tijdje kregen we een huis in Breda.

Onze asielpcedure duurde heel lang. We kregen steeds maar geen antwoord of we in Nederland mochten blijven wonen. Na meer dan vier jaar wachten heeft mijn vader toen stiekem, onder een andere naam ook asiel gevraagd in België. Dat werd ontdekt en hij kwam weer terug naar Nederland. Door die gebeurtenis werd óók ontdekt dat wij in 1994 al een status hadden gekregen! Zo noem je het wanneer vluchtelingen toestemming krijgen om in Nederland te blijven. Ze waren vergeten om het aan ons te vertellen, omdat de ene advocaat net op dat moment het dossier overdroeg aan een andere advocaat... Stel je voor.

Uiteindelijk kregen we in het jaar 2000 de C-status. Dat betekent dat je ook in Nederland mag studeren en werken. We waren toen inmiddels met zijn zevenen thuis, want er waren in die zeven jaar nog drie meisjes geboren. Ik was blij met die status, want toen kon ik gaan studeren en werken. Bovendien kon ik op mijzelf gaan wonen. Ik was toen inmiddels twintig jaar.

Maar eind 2000 werd onze status weer ingetrokken. Als een soort straf omdat mijn vader ooit die extra asielaanvraag had geprobeerd in België. Mijn ouders bleven wel in het asielzoekershuis in Breda wonen. Maar onze uitkering werd stopgezet in 2002. Ik mocht nog wel doorgaan met school, maar toen ik in 2004 mijn diploma kreeg, kon ik niet verder studeren.

Toen liep eerst mijn moeder weg. Zij kon niet meer tegen de spanningen. Daarna werden mijn vader en drie zusjes vastgezet in een soort gevangenis: het uitzetcentrum in Rotterdam. Ik was op dat moment niet thuis, dus ik werd niet vastgezet. Maar ik kon mijn vader ook niet opzoeken, want ik was zelf ook illegaal. Het huis werd afgenomen en onze spullen raakten we kwijt.

Mijn vader en zusjes zaten drie weken in het uitzetcentrum. Dat is veel langer dan volgens de wet mag, met zulke kleine kinderen. Mijn zusje Naomi was toen tien jaar en de tweeling, Rachel en Whitney, was toen vier. Toen mijn vader en zusjes vrijgelaten werden, hadden we geen huis meer. Zij wonen nu bij kennissen in Almere. Daar gaan de meisjes ook naar school. Gelukkig kan dat, want ze willen graag leren. Maar als een van de meisjes ziek is, dan is mijn vader heel erg bezorgd. Hij heeft geen geld om de dokter te betalen. De meisjes missen hun moeder heel erg. Vooral de eerste tijd huilden ze

heel veel. Ze zijn ook nog jong, en een vader kan een moeder niet vervangen. Ze vragen ook steeds wanneer ze terug mogen naar Breda. Maar ik weet niet wat ik ze dan moet antwoorden. En ik weet ook niet hoe lang ze nog bij die kennissen kunnen blijven.

Ik vind het zo erg dat de hele familie nu uit elkaar is. Mijn moeder is nog steeds spoorloos, mijn zussen van achttien en negentien wonen apart, ik woon bij vrienden, en mijn broer van 22 is laatst opgepakt. Hij zit nu in Tilburg in de gevangenis. Ik hoop maar dat ze hem niet het land uit zetten. Ik heb vanaf mijn dertiende in Nederland gewoond, ben hier naar school gegaan, heb gestudeerd en gewerkt. We kunnen nu toch niet zomaar weggestuurd worden?

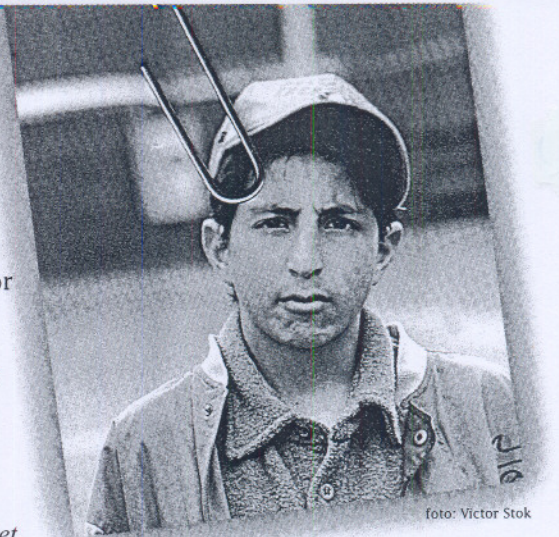

foto: Victor Stok

Werkvorm

Op pagina 32 vind je informatie over de handtekeningactie van onder meer de Raad van Kerken. De acties hebben tot doel bij de regering te protesteren tegen een dergelijke gang van zaken. Kinderen horen niet in gevangenissen of uitzetcentra. We moeten menselijk omgaan met elkaar! Zorg voor prints van de handtekeningenlijsten

foto: PKN/Freek Visser

(www.raadvankerken.nl) en bedenk met je groep goede manieren om handtekeningen in te zamelen voor een humaner vreemdelingenbeleid. Stuur de ingevulde lijsten voor 10 juni naar Kerkinactie, t.a.v. Geesje Werkman, Postbus 456, 3500 AL Utrecht. De handtekeningen worden op 20 juni aangeboden aan de regering.

Marijke Katsburg